

عنوان مقاله:

مقدمه ای بر هندسه و تناسبات در معماری کاروانسرای مهدوی نراق

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی نیارش شهر پایا (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

فاطمه داودزاده - کارشناس ارشد مرمت و احیاء بناها و بافت های تاریخی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یزد، ایران

اسماعیل طلائی - استادیار و عضو هیئت علمی، دانشکده هنر و معماری، علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی، ایران

محمد مهدی پژوهش - کارشناس ارشد مرمت و احیاء بناها و بافت های تاریخی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی، دانشکده هنر و معماری

خلاصه مقاله:

استفاده از پیمون یکی از اصول مهم در معماری ایرانی محسوب می شود و معمار با بکارگیری آن اجزاء و اندامهای بنا را به یکدیگر پیوند داده و بدین شکل با استفاده از ایجاد تناسبات بین اجزای بنا در خلق اثر هماهنگ و متناسب موفق بوده است. کاربرد تناسبات به دلیل ایجاد زیبایی بصری در معماری و هنرهای تجسمی از اهمیتی ویژه برخوردار است. هدف بنیادی همه نظریه ها درباره تناسبات در کار هنری، پدید آوردن احساس نظم و سامان بخشی میان بخش های مختلف یک اثر می باشد که این ساماندهی در یک رشته تجربیات پیوسته توسط شخص، امکان ایجاد حس زیبایی را داشته باشد. معماران از شکل های ساده هندسی و ضرایب اعداد منطقی استفاده می کردند تا بین اجزای بنا تناسبات هماهنگی برقرار شود. در این مقاله پس از بررسی نقش تناسبات و هندسه در معماری ایرانی، نگاهی به نقش این عناصر در کاروانسرای مهدوی نراق شد.

کلمات کلیدی:

کاروانسرای مهدوی، هندسه، تناسبات، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/344684>

